

РЕШЕНИЕ

№ 5738

гр. София, 29.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 19.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **6911** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба от М. Д. Д. чрез адвокат А. Т. срещу Решение №3305-40-41/22.06.2023г. на Управителя на Националния осигурителен институт /НОИ/, с което е отхвърлена жалбата на М. Д. Д. срещу Разпореждане № [ЕГН], изх. № 1030-50-1230#9/30.03.2023г., издадено от длъжностното лице по чл. 98, ал. 1, т. 2 от КСО. Жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено при съществени процесуални нарушения, неспазване на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Моли съда да отмени обжалвания административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата. Претендира присъждането на адвокатско възнаграждение.

Ответникът – управителят на НОИ, чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Жалбоподателят е подал искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст с вх. № 2215-18-15/15.03.2021г. пред ТП НОИ [населено място]. Декларира наличие на осигурителен стаж, придобит по законодателството на Държавата И.. Има

навършена възраст към датата на заявлението – 61 г. 08 м. 09 д. Установеният български осигурителен стаж е 05 г. 05 м. 07 д. от втора категория труд и 14 г. 02 м. 20 д. – от трета категория труд. Общо българският осигурителен стаж, превърнат към трета категория труд по реда на чл. 104 от КСО възлиза на 21 г. 00 м. 06 д.

На 10.08.2021 постъпва удостоверение за израелски периоди, придобити като наето лице от 07.11.2004г. до 07.11.2007г., от 22.11.2007г. до 28.02.2014г., от 01.04.2014г. до 31.12.2018г., общо 14 г. 00 м. 00 д. По отношение на изпратеното заявление за израелска пенсия съгласно Договора между Република България и Държавата И. за социална сигурност (по-нататък в текста „Договор“), израелската институция отхвърля искането на лицето, тъй като по време на упражняване на трудова дейност в И. Д. няма статут на постоянно пребиваващо лице в тази държава.

При така удостоверените чужди периоди, административният орган сумира българския и израелския стаж на основание чл. 15 от Договора и констатира, че лицето не отговаря на изискването по чл. 68, ал. 1 и 2 КСО през 2021 г. за наличие на стаж с продължителност от минимум 36 години. По условията за пенсиониране по чл. 68, ал. 3 от КСО, лицето не отговаря на изискването през 2021г. за навършена възраст от 66 г. 08 м. Постановен е отказ за отпускане на пенсия с Разпореждане № 2113-50-67#9/28.01.2022г.

На 25.02.2022г. в срока за обжалване на разпореждането за отказ, М. Д. представя документи за допълнителен стаж по израелското законодателство. С вх. № 1030-50-1230/24.08.2022 постъпва формуляр за израелски стаж, в който са удостоверени следните периоди на трудова дейност като наето лице: 07.11.2004г.-07.11.2007г., 22.11.2007г.-28.02.2014г., 01.04.2014г.-31.12.2021г., с пояснение срещу всеки един отделен период, че осигуряването е само за трудова злополука.

С Разпореждане № [ЕГН]/25.11.2022г. е отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст на М. Д. Д..

С обжалваното Разпореждане № [ЕГН], изх. № 1030-50-1230#9/30.03.2023г., издадено от длъжностното лице по чл. 98, ал. 1, т. 2 от КСО е изменено Разпореждане № 2113-50-67#9/28.01.2022г., отменено е Разпореждане № [ЕГН]/25.11.2022г., с което е отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст на М. Д. Д. и е отказано да ѝ бъде отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст.

С Решение №3305-40-41/22.06.2023г. на Управителя на Националния осигурителен институт е отхвърлена жалбата на М. Д. Д. срещу Разпореждане № [ЕГН], изх. № 1030-50-1230#9/30.03.2023г., издадено от длъжностното лице по чл. 98, ал. 1, т. 2 от КСО.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117, ал. 4 от КСО. Потвърденото разпореждане също е издадено от компетентен орган – длъжностно лице в дирекция

„Европейски регламенти и международни договори“ в НОИ. Оспореното решение отговаря на изискванията на чл. 117, ал. 5 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК. Същото е издадено при спазване на законоустановената форма. Не се констатират съществени нарушения на процесуалните правила, поради което следва да бъде преценено съответствието на издадения акт с приложимия материален закон.

Разпоредбата на чл. 15 от Договора между Република България и Държавата И. за социална сигурност предвижда, ако периодите на осигуряване, завършени в България, са достатъчни за правото на пенсия, без да се вземат предвид периоди на осигуряване, завършени по израелското законодателство, размерът на пенсията се определя съгласно българското законодателство за периодите на осигуряване, завършени в България. Ако периодите на осигуряване, завършени в България, не са достатъчни за правото на пенсия, българската институция взема предвид до необходимия размер периоди на осигуряване, завършени по израелското законодателство, доколкото те не съвпадат.

Понятието „осигурителен период“ е дефинирано в чл. 1, б. „ж“ от същия договор. Съгласно определението, „осигурителен период“ означава период на заетост или самостоятелна заетост, или период на вноски или пребиваване, дефиниран като или приравнен на осигурителен период по законодателството, според което такъв период е бил или се счита за завършен, или всякакъв подобен период, доколкото той се признава за еквивалентен на осигурителен период по законодателството, по което е придобит. Следователно, правата, които произтичат от придобит в съответната държава осигурителен период, се определят от законодателството на тази държава. Иначе казано, законодателството на Държавата И. определя, дали даден период на дейност в И. се счита за период, въз основа на който може да се ползва право на пенсия. Поради това, при сумиране на периоди по чл. 15 от Договора за право на пенсия по българското законодателство, се отчитат онези чужди периоди, които израелското законодателство цени за право на пенсия и са потвърдени като такива от чуждата институция, прилагаща това законодателство. Не е от компетентността на български орган да извършва оценка на периоди на дейност по условията на чуждо законодателство и същите се приемат така, както са удостоверени. В случая, за периодите на трудова дейност в И., съгласно израелското законодателство, лицето е подлежало и е било осигурено само за трудова злополука, но не и за пенсия. Въз основа на същите периоди, за лицето не възниква и право на израелска пенсия.

С вх. № 1030-50-1230/24.08.2022 постъпва формуляр за израелски стаж, в който са удостоверени периоди на трудова дейност като наето лице с пояснение, че осигуряването е само за трудова злополука, поради което тези периоди не служат за право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Предвид изложеното, при преценка правото на пенсия, няма основание за сумиране на българския стаж с израелски периоди, тъй като такива за право на пенсия не са налични. Съответно административният орган правилно потвърждава отказа на пенсия, като изменя първоначалното разпореджане досежно осигурителния стаж, с оглед на който се извършва преценка на правото. Наведените от пълномощника на жалбоподателката в открито съдебно заседание съображения, че извършвайки трудова дейност тя се явява осигурено лице по смисъла на §1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО са неотнормирани що се касае прилагането на чуждо законодателство, определящо условията, при които дадено лице придобива качеството на осигурено за един или друг социален риск.

Съдържащите се в административната преписка доказателства навеждат на извод, че израелското законодателство, при упражняването на трудова дейност в И., се обвързва осигуряването за пенсия (съответно и правото на пенсия произтичащо от този вид осигуряване) с наличието на статут на постоянно пребиваващо в тази държава лице. Статут, който, съдейки по мотивите на отказа на израелска пенсия за старост, лицето не е притежавало, съответно и не е подлежало на осигуряване за пенсия за старост по време на упражняване на трудовата дейност.

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, съдът намира за основателна претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. С оглед правната и фактическа сложност на делото, съдът намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, 55 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Д. Д. чрез адвокат А. Т. срещу Решение №3305-40-41/22.06.2023г. на Управителя на Националния осигурителен институт /НОИ/, с което е отхвърлена жалбата на М. Д. Д. срещу Разпореждане № [ЕГН], изх. № 1030-50-1230#9/30.03.2023г., издадено от длъжностното лице по чл. 98, ал. 1, т. 2 от КСО.

ОСЪЖДА М. Д. Д., ЕГН [ЕГН] да заплати на Националния осигурителен институт сумата от 200 лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: